

Xatbets

1962 • No 5

– Kamēr laukos audzēsiet zāles, lopīnam nekādas zāles nelīdzēs.

— Un kas viņu izvirzīja Augstākajai Padomei?
— Pats redzi — darbs!

Daži pamatprincipi,

KO STINGRI IEVERO 22. ATK — SILDUS VIDUSSKOLAS RAŽOŠANAS APMĀCĪBAS BĀZE

Darba organizācijā.

1. Darba dalīšanas princips: darba vadītājs nostāda visus skolēnus lērinā, pēc tam skaita: «Viens, div, trīs, viens tāds īss, otra pagars — tas tas vaģars, nāk ar koku, sit pa roku, mūci!» Tam, kam iekrit vārdiņš «mūci», jāiet, teiksim, riepas transportēt. Tad skaitlīšana turpinās tālāk un tik ilgi, līdz visi darbi ir sadalīti.

2. Teorijas un prakses savstarpējā attieksmē:

«Draugs, visa teorija pelēka,
Tik zaļās zīpes vienmēr zaļas.»

(Gandrīz pēc Melistofeļa.)

Drošības tehnikā.

1. Kas vienreiz apdedzinājies ar strāvu, tas baidās pat no jāntārpiniem. Tāpēc — nost ar drošības tehniku un visādām instrukcijām! Lai apdedzinās! Tas notiks tikai vienreiz.

2. Betonu jaucot, nēgrābsties ap betona jaucēju: katram ir jāzina, ka tā elektromotors nav izemots un kustošie pārvadi nav nosegti.

3. Spectārpi skolēniem nav vajadzīgi — viņi nav nekādi speci.

Darba kultūrā.

1. Mētelis pirms darba nometams tādā vietā, lai netraucētu pašam strādāt un lai pēc darba to varētu atrast.

2. Braucot autobusā ar netīrām drēbēm, centies nenosmērāt savus skolotājus.

Pēc reida materiāliem šos pamatprincipus izkristalizējis
A. KARITONS

Z. STRAUTS

Āķis

Pirmdien es kaimiņiem biedriski
lidzēju

Dzīvību izspiest no varena
rukša.

Otrdien miežus uz bēniņiem
dīdžēju, —

Slikti, ja pagrabā muca stāu
tukša.

Trešdien pa mežu ar ragavām
maldījos,

Ceturtdien izkrāvu atvestos
zarus.

Piektdien pie šķūņa tos
šķaudīdams skaldīju,

Sestdien pirtskrāsni uzmetu
garu.

Svētdien ar dakšām kā negudrs
locijos:

— Gāz, Gust! Ar kūtsmēsliem
neiznāks brāķis!

Kādēļ tā kolhoza tirumā
mocijos?

Dubultī samaksās! Tur, lūk, tas
āķis!

UN

Ilgus gadus Usmas ezera bija
ievērojams ar Morica salas jau-
kumiem. Taču paredzams, ka vi-
sal drīz šo apkārtni tuvu un tālu
daudzīnās arī par citiem dabas re-
tumiem. Viens no tiem, bez šaubām,
būs kolhoza «Komjaunietis» priekš-
sēdētājs A. Frelmanes iekārtotais
snaužu stūrītis.

Zinot, ka vispirms rūpīgi jāsar-
stūrīta miers un labā slava, priekš-
sēdētāja pūlējās sviedriem vaiķā, lai
tikai no ārpuses viss izskatītos kā
rožu dārzā, citādi sāks vēl braukt
no rajona, taujās, un tad jaukajam
snaudienam būs jāsaka ardeļas.
Kamēr priekšsēdētāja snauda, tik-
mēr «Laukgaļu» fermā izlaida qa-
ru divi duēli barokļu.

— Jā... — nopūtās priekšsēdē-
tāja, — bez akta rakstīšanas šoreiz
laikam neiztik...

Veterinārfeldšere Baņuta Mazjēce,
tāpat būdama šī klusā stūrīša pie-
kritēja, domāja: Ir gan pasaulē to
neviņu bez mēra! Tās pašas cūkas,
piemēram. Būtu laikā atnākušas uz
ambulanci vai kantorī, izstāstīju-
šas, kas par vainu, kur sāp... le-
dotu zāles. Ja zāles nelīdzētu, tad
vismaz zinātu, kāpēc aizgājušas bo-
jā. Bet ko nu lai raksta aklā?

Uzskrieļēja, ka cūkas saindēju-
šas ar barību. Ja kāds grib zināt
ko vairāk, lai zītē kafijas biezu-
mos, ies tur vēl ķēpāties ar nezin

Reids • Reids • Reids

(«Dadzis» Pļaviņu HES)

Stāsta, ka tajā laikā, kad Dau-
gavas krastā pie Alzkrakles ier-
adušies pirmie celtnieki, tur ne-
esot bijis nekādu trūkumu. Vieta
elektrostacijai — ideāla. Teitis
jaunas, izturīgas. Malka — slap-
jāka, sausāka — kādu mežā atra-
dīs, tāda būs. Tagad teļu vietā
izaudzīs ciemats, bet rīt būs pil-
sēta. Pirmo urbumu vietā milzi-
ga būvbedre. Tajā strādā desmit-
liem ekskavatoru.

— Bet vai trūkumi ir? —
So jautājumu uzdevām Pļaviņu
HES celtniecības partijas orga-
nizācijas biroja sekretāram b.
Panfilovam.

— Ir, — skanēja atbilde. —
Trūkumu nav tikai tur, kur ne-
kas nenotiek. Pastaigājiet, apskat-
ties, noteikti atradīsiet. Bet
par visu redzēto, lūdzu, rakstiet
bez kautrēšanās.

Iluminācija par godu...

Pirmāls pārsteigums mums bi-
ja iluminācija gaišā dienas laikā.
Kāpēc? Kam par godu? Elektris-
kāš spuldes, pat spēcīgi prožek-
tori dega būvbedrē, ciematā uz
ielām, pie kluba, ēdnīcas, garā-
žām. Un, tikai nonākuši pie cent-
rālās materiālu noliktavas, no-
jautām, ka viss šis spožums —
par godu mūsu atbraukšanai.

To, ka te zemē gul kādas čet-
ras vai piecas tonnas cementa,
tik plaša vēriena celtniecībā va-
rētu arī nepamanīt. Bet, lūk, ja

šos cementa paugurus apgalmo
spēcīgs prožektors, trūkumi, tā
teikt, pašī duras acīs.

Soferi-izmetēji

Soferus-izmetējus visi pazīst
jau sen. Parasts tips. Nekā inte-
resanta. Pavisam cita lieta sofe-
ri-izmetēji. Tos sastapt laikam
varēs tikai Pļaviņu HES celtnie-
cībā.

Tie ir kautrīgi, flegmatiski cil-
vēki, kaut gan viņiem pieder ģe-
niāls atklājums — kā vienlaikus
veikt divus darbus: pārvadāt kra-
vu un remontēt ceļu. Divkāro
darbu viņi dara šādi. Iekrauj ma-
šīnā cementu vai betonu, atslāj
vajā bortu un brauc ātri, taču
bez liekas steigas. Rezultātā: kas
bija mašīnā, tas paliek uz ce-
ļa...

Roku darbs un mehanizēta atpūta

Trešā iecirkņa betona sagata-
vošanas sektorā mūs sagaidīja
komjauntesu kontrolpostenis.

— Atļaujiet ziņot. Ārkārtēju
notikumu nav. Viss turpinās pa
vecam. Darbā raujamies kā daž-
dien nastu nesēji, bet atpūšamies
mehanizēti.

Redzēdams mūsu neizpratni,
kontrolpostenis norādīja uz tur-
pat blakus stāvošo transportieri.

— Jau trīs mēneši, kopš tas
sabojājies un darbā nav liekams.
Toties tagad to izmantojam par

NOČABĒJA NIEDRES...

kādām izmeklēšanām laboratorijā! Sāksies runas, nepatīkamas...

Aktu ietuva vākos, un visa lieta aplūsa kā niedres ezerā pēc vēja.

Tāda kārtība bija pa prātam arī zootehnikim Andrim Ratniekam. Pasnaud, apgrīzies uz otriem sāniem un šnāc tālāk. Tik tāls bēdas kā pašam pēc algas aizstaiģāt.

Visu sabojāja teji. Tie paši septiņdesmit trīs, kas bija nodoti Jāņa Indriksona kopšanā. Krusa no saulainām debesīm nepārsteigtu zootehniku virāk kā uzraudzības iestādes darbinieka jautājums:

— Kāpēc «Dravnieku» fermā Indriksons pagalam nomērdējis jaunlopus?

Neko darīt. Pūsis āva kājas un devās nelerastajā ceļā.

— Saņēmis signālu, — vēlāk prokuratūrā ielcināja Andris Ratnieks, — ierados notikuma vietā un konstatēju, ka teji atrodas sliktā miesas stāvoklī...

— Kāpēc? — viņam jautāja. Jā, to nu, lūk, gan nevarēšot pateikt. Tikdaudz zinot, ka fermal piegādātas saknes, rauši un cita lopbarība.

Milicija kopā ar kolhozniekiem sāka meklēt, kur tie rauši palikuši. Tad iedomājās — ja nu apskatītos Indriksona mājās...

Kā tad! Pilns pieliekamais ar kol-

hoza skābbarību! Apskatījās vēl — kam tad tas viss vajadzīgs? Un atrada, ka par šiem krājumiem pricējas pieci barokļi, govys, divi teļi... Meklētājiem un laimīgajiem atrādājiem viss bija skaids. Izņemot vienu.

— Kāpēc divi teļi? — jautāja Indriksonam.

— Atskrēja manai govij! — āls braši atbildēja.

Klātesošie sāka ausīties:

— Divi teļi vienā reizē! Khm...

— Bet kas tad tie par jokiem?

— Kāds pēkšņi iesaucās, pamanījis teļa ausi metāta plāksnīti ar kolhoza īpašuma numuru.

— Jā... — krekstēja Indriksons. — Man domāt... Lalkam būs ar visu plāksnīti atskrējusi...

Uz Indriksona sirdsapziņas vēl ir dažs labs grēciņš. Piemēram, viņa laikā no «Dravnieku» fermas un no dzives pāragri šķirušies pieci teļi. Kopumā nodarītie zaudējumi kolhozam «Komjaunietis» sastāda itin apalu summiņu.

Indriksons nu būtu piekerts un saņēmis pēc nopelniem, taču, kas attiecas uz pašiem snaužu stūrīša diblnātājiem, tad būtu derīgi, ja šī lieta arī nebeigtos tikai ar niedru nočabēšanu vien.

MĀRCIS OSIS

ZAĻĀ MASA UN BALTAIS BRĪNUMS

Zinātnieks ar spalvu asu
Rakstīja par zaļo masu:
«Zaļais ceļš uz zilo tāli
Klāts ar ilggadīgo zāli»

Skolās, vispārīgi ņemot,
Turpināja zāli gremot:
— Te, lūk, rakstīti: «Zāļu sējums —
Tie ir mēsli, tas ir krējums!»

Reids • Reids • Reids

atpūtas krēslu. Lūdzu, varat ap-sēsties, apēst sviestmaizi, uzpī-pēt...

Pavēle, kas nespīd

— Pavēle ir, bet nespīd, — mums stāstīja 3 iecirkņa strād-nieki, rādotami administrācijas pavēli par to, ka iecirkņa teri-toriā iekārtojama apgaismošana, lai no rītiem nebūtu jāstrādā tumsā.

— Muļķības! — iebilda iecir-kņa mehāniķis b. Loss. — Daudz romantiskāk ir strādāt mēness un zvaigžņu apgaismojumā.

Te gan jāpiebilst, ka b. Loss pats ar lāpstu nestrādā, bet sēž kantorī, kur spīd tā pati prozais-kā elektriskā gaisma.

Kāda idile!

Medicīna māca, ka bērniem esot ieteicams pēc iespējas ilgāk uzturēties svaigā gaisā.

— Prātīgs padoms! — no-sprīda Plaviņu HES celtniecības administrācija un ierīkoja bērnu-dārzu zem klajas debess.

Sēž sniega kupenā audzinātāja, tai apkārt ar klucišiem, lāci-šiem, grabulīšiem spēlējas bērni. Kāda sirdi aizkustinoša idile! To vērojot, bērnu dārza ēkas celtnieki (bet tādu ēku tomēr bija paredzēts nodot ekspluatācijā jau pagājušajā gadā) smeļ un dej. Viņi gandrīz ik dienas nepa-

beigtajās telpās rīko deju vaka-rus pieaugušajiem.

Notikums pirtī

Cilvēks, nokapis no lāvas, stāv un prāto:

— Kādi gan brīnumi nenotiek atomu laikmetā!

Pirtī leejoj, viņš bija nolcis maliņā (drēbju skapišu tur nav) vienus zābakus, vienus svārkus, vienu mēteli un pēkšņi atrod... tai vietā apavu, tekstilpreču un gatavu apģērbu noliktavu. Tikai savus zābakus, savus svārkus un savu mēteli šai noliktavā viņš nekādi nespēj sameklēt.

Viss mirdz un laistās

Mums ieteica apskatīt ciemata jauno gastronomijas veikalu.

Plašas, ērtas telpas. Lielī skat-logi. Viss mirdz un laistās. Bet vienīgle apmeklētāji tajā bija administrācija un tirdzniecības organizāciju pārstāvji. Viņi sprie-da, kā ieprojektēt starp četrām slenām, grīdu un griestiem sal-dešanas iekārtas, plauktus, le-ti... Kā stāsta, par to viņi gan šeit uz vietas, gan Rīgā sprie-zot jau mēnešiem ilgi.

Un, kamēr viņi sprīdīs, pircē-jiem atliek vienīgi pricēties par jaunā, modernā veikala ārējo iz-skatu.

Kopā ar «Dadzi» Plaviņu HES celtniecību apskatīja
B. EZIS

Uzskatot vien agronomu,
Uzminēt var viņa domu:
«Zāli sēju, cik vien spēju,
Piena vietā dzeru tēju...»

Lopiņš asti uzgriez zālēm,
Jož pie kukurūzas vālēm
Un — kaut zāledājs pēc rakstiem —
Cukurbietes grābj aiz lakstiem.

Bēgli notvēra un slauca,
Priekšsēdētāju turp sauca:
— Baltais brīnums! Tih daudz
pienu
Devusi nav govys neviena...

Nu pats priekšsēdētājs varot
Pateikt, ar ko lopus barot!...
Staucējai viņš saka: — Novij
Košu vainagu tai govij!

J. DRESLERA zīm. un teksts

Kā gultu klāj (mēbeļu meistars), tā apgulstas.

G. Grundbergos veidojums

Nepabeigtais eksperiments

Sīvenus līdz šim vēl neviens uz gaļas kombinātu nav vedis. Tieši otrādi — tos audzē, līdz tie kļūst par pamatīgiem bekoniem, kas sver kādus simt kilogramus. Un tikai tad nodod pārstrādāšanai desās, šķiņķos, ruletēs.

Tā ir visiem zināma lieta. Bet, lūk, atradās vīrs, kas šai audzēšanas turēšanas procesā saskatīja jaunas iespējas. Viņš sāka domāt: cūkas nenodod uzreiz, bet kādu laiku tās patur kūtiņus vai aplokos. Ar to var iegūt diezgan daudz: proti, palielinās derīgā produkta daudzums. Rezultātā — paterētāji gūst labumu, bet saimniecība — ienākumus.

Tagad jautājums — kāpēc mēs to pašu nedarām, piemēram, ar zivīm? Vai būtu silkti, ja kāds asarls sasniegtu bekoncūkas svaru? Vīrs, par ko runājam, bija drosmīgs eksperimentētājs, un viņš nolēma šo ideju pārbaudīt bez vilcināšanās.

Tiesa, šīs idejas autoram jau pašā sākumā radās vairākas grūtības. Līdz šim, kā zināms, izdevās nobarot tikai dzīvas cūkas, un neviens nemēģināja uzbarot, teiksim, tādu vepri, kas jau pabeigts galdā kopā ar mērrutkiem un sautētiem kāpostiem. Taču zivis, ar kurām mūsu pētnieks eksperimentēja, bija labi, ja saldētas, gadijās — arī sālītas un žāvētas... Bet tas galu galā bija slikums. Eksperimentu izdarīja, un diezgan plašos apmēros.

Kopš tā laika pircēji, kas mēdza apmeklēt 123 veikalu, Leņina ielā 310, zivju nodaļā valrs neuzkavējās. Jo tieši šis veikals bija kļuvis par eksperimentu bāzi, bet pats idejas autors K. Bruks strādāja tālī par vecāko pārdevēju. Pēc kāda laika daži ziņkārīgi pircēji nolēma noskaidrot, kāpēc īsti zivju nodaļā tads nelabs gaiss. Vīpi bija ļoti pārsteigti, kad veikala saldētavā ieraudzīja 242 kg žāvētu gorbušu, 160 kg žāvētu asaru, 140 kg žāvētu mencu, 65 kg nēgu, 9 mucas visādu siļķu,

tad vēl taimiņus, sevrjugas un pat krabu konservus.

Pārsteigtie pircēji negribēja pat dzirdēt par zinātniskiem atklājumiem, un eksperimentu — ak vai! — nācās pārtraukt. Tas bija līdzis tikai 36 dienas, tāpēc grūti kaut ko teikt par galīgiem rezultātiem.

Eksperiments tāpat nav nobeigts. Tomēr dažus secinājumus var izdarīt jau šodien, un tie liecina, ka pasākums būtu spidoši izdevies.

Sākumā mēs runājam par nobarošanas mērķiem. Seit tie visi bija sasniegti. Produktu valrums nemīgi palielinājās: veikālā lieveda, taču pārdot nepārdeva. Labums cilvēkiem? Arī bija; ne jau visiem, bet tiem, kas nāca veikālā pa sētas durvīm, noteikti.

Kas attiecas uz ienākumu palielināšanu — par to lai pastāsta pats Bruks. Varbūt arī veikala direktors Kleimīns un viņa vietniece Zīva. Mums gan šķiet, ka arī ienākumu bija pietiekoši.

Bet, ja mēs atzīstam eksperimentu par izdevušos, tad savukārt jāatzīst, ka cilvēkam ar tādām pētnieka spējām, kādas ir Brukam, veikālā nav ko darīt. Viņam jārada piemēroti apstākļi, jāizolē tas no ikdienišķiem traucējumiem. Tādā vietā šādiem gadījumiem paredzētā stingrā uzraudzībā lai viņš arī eksperimentē.

Bet riskantu eksperimentu cienītājiem no tirdzniecības orgāniem, kas Bruku pieņēma darbā, jālegaumē, ka vidējā un pat augstākā cietuma izglītība, kas ir Brukam, nebūt nenozīmē, ka viņa spēki un enerģija jāizšķiež tieši tirdzniecības nozarē.

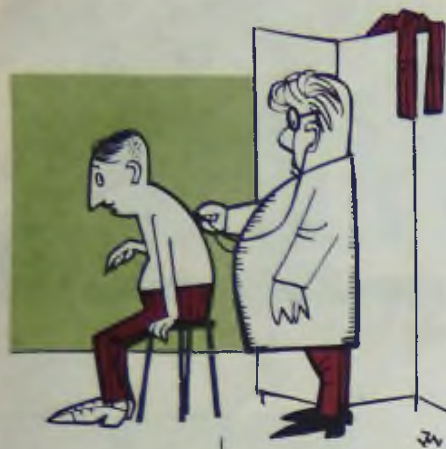
V. FESTS, V. MIKS

— Viss ir labs, kas nāk no augšas, mīļā...

A. Stankoviča zīm.

Xadris

— Uzrakstiet, dakterit, apliecinu, ka man ir paplašināta sirds, citādi naksies atbildēt par daudzšievību...

I. Melgoila zīm.

— Vai smadzenes tā nevar sasaldēt?
— Ja viņam tās būtu...

U. Mežavilka zīm.

— Vai ir arī kāds jauns moments jūsu lekcijā?

— Jā, naudu varat maksāt ar pārskaitījumu.

I. Melgoila zīm.

Basker-zlēku briesmonis

I. NELAIMIGAIS APMEKLĒTĀJS

Kad viesis bija aizgājis, mans ģeniālais draugs no veciem detektīvmācītiem un dažādiem kriminālkodeksiem uztaisīja kaut ko līdzīgu austrumnieku dīvanam un iekārtojās uz tā ar savu veco pipi zobos, kluss un nekustīgs, zilos dūmu mākonos ietinies. Satraukuma pilns raudziņš uz viņu, jo zināju — kad draugs atrodas tieši šādā miegainā pozā, viņa varenais prāts strādā ar pilnu jaudu. Pēc ilgās klusēšanas mans draugs teica:

— Vai jūs dzirdējāt, ko šis nelaimes putns, šis Adolfs Bertāns stāstīja, doktor Votson? Tā tik ir lieta! Divdesmit kolhoza cūkas pazudušas bez pēdām. Jā, otru tik mīklainu gadījumu es neatceros... No trīspadsmit rukiem pat naķi nav palikuši pāri... Ko nelaimīgajam bija darīt? Tikai to, ko viņš darīja.

— Viņš teica, ka šis trīspadsmit cūkas cita citu aprijušas! — es iesaucos, ļausmās nodrebēdams. — Kas par apetīti!... Manu acu priekšā tā vien stāvē šī baigā aina. Kolhoza «Jānis Fabriciuss» valde rīkojās pareizi, pēc iespējas ātrāk norakstot šos asinskāros nezvērus. Citādi vēl — esmu par to pārliecināts — kanibāliskais velna ducis nākamajā naktī atdzimtu un ķertos pie arteļa valdes. Interesanti, kā mūsu viesim izdevās izsprukt sveikā. Man šermuji skrien pār kauliem, jau iedomājoties vien, kādas briesmas viņam draudēja.

— Tas nelaimes putns apgalvo, ka viņu jau sen vajānot liktenis, — mans draugs piezīmēja, — un mums nav nekāda pamata tam neticēt. Jau toreiz, kad viņš vēl strādāja Kuldiģas rajonā par veikala pārzini, liktenis aptīrija šī veikala kasi.

— Rezultātā bija jāsedz iztrūkums, un Zlēkās Adolfs Bertāns ieradās plīks kā baznīcas žurka. Kad sieva pārņēma kolhoza fermu, viņš, rūgtas pieredzes mācīts, pieprasīja, lai šo fermu iekārtotu tālāk no skaudīgām acīm, un panāca savu. Bertāns cerēja, ka nomājā vietā lik-

tena jaunā roka viņu tik drīz neatradīs un tiks mierā sievai uzticētās materiālās vērtības.

— Un atkal pārrēķinājās! Ja kolhoza valdē nebūtu viri ar mikstām sirdīm, tad viņam būtu jāmaksā arī par šīm trīspadsmit cūkām. Nelaimes putns!

Es domāju par mūsu viesi, un mana sirds sāpējās. Cik nežēlīgs gan ir tas mistiskais noslēpums, kas viņu vajā! Es teicu, ka labprāt paspiestu Bertāna virlišķīgo roku. Varbūt viņa dzimtai jau kopš seniem laikiem nāk līdzīgs kāds lāsts? Vai viņš nav dzirdējis šai sakarā kādu ļaunlietu leģendu no savas vecmāmiņas?

Te Serloks Holms strauji pagriezās un iesaucās:

— Basker-zlēku suns!!!...

II. KAMOLS SAMEZGLOJAS GALIGI

Mana ģeniālā drauga nemaldīgās intuīcijas satricēts, kļuva mēms. Kā mums tas tūlīt neienāca prātā! Kad trīspadsmit aprītajām cūkām pievienojās vēl septiņas, viss taču kļuva pilnīgi skaidrs! Šai gadījumā nenotveramā noziedznieka roka bija atstājusi šādas tādas pēdas. Piemēram, zināmā attālumā no cūku fermas tā rūpīgi bija nolikusi pilnīgi neskartas pazudošo cūku iekšas. Jau no pirmā acu uzmetiena kļuva skaidrs, ka laupītājs nevainojami prot atdalīt derīgo gaļu no nederīgajām zarnām. Turklāt liktena piemeklētais Bertāns atrada neapšaubāmus viņa pēdu nospiedumus. Noslēpums bija atklāts!

Bertāns to izziņoja pa visu rajonu, izsauca medniekus un cūku fermā uztaisīja slazdus, kas varētu nosist pašu nelabo, ja tas aiz neuzmanības tajos iekļūtu. Un te pēkšņi noskaidrojās, ka viņa pēdas pieder Bertāna pašam sunim...

Lūk, tāpēc, kad es leminēju par seno lāstu, Serloka Holmsa smadzenēs izveidojās virkne ģeniālo asociāciju, kuru rezultātā viņš atcerējās Baskervīlas briesmoni, ko pats kādreiz bija atmaskojis. Drosmīgi salīdzināja ar šo briesmoni Bertāna suni, viņš to nosauca par Basker-zlēku suni.

— Stūrē taču vairāk pa kreisi, Pēter!

G. Bērziņa zīm.

III. CERĪBU ĒNA

Kaut gan Serloka Holmsa hipotēze sākumā mani sajūsmināja, tomēr drīz es tani saskatīju virkni vāju vietu.

Es ne mirkli nešaubījos, ka Bertāna suns varēja aprīt sākumā trīspadsmit cūkas un pēc tam vēl septiņas. Jau mazliet grūtāk bija saprast, kā viņam izdevās apstrādāt cūkas ar veca miesnieka prasmi un rūpību. Un es galīgi nevarēju saprast, kādēļ sunim vajadzēja aptīrīt Kuldiģas rajonā sava saimnieka kasi. Taču mans ģeniālais draugs iztraucēja mani no pārdomām.

— Kas stāv aiz šī noziedzīgā suna? Kas?... — viņš vaicāja, soļodams pa istabu.

— Bertāns to nezina, — es atsaucos.

— Nezina. Viņam to jau prasīja un paziņoja, ka nekādu kriminālietu pret viņu ierosināt nevar, ja jau viņš nezina.

— Un ar to viss beidzās?

— Nē, tiesa izskatīja civilprasību.

— Bet laudis ar to taču nav mierā! — es iesaucos. — Jūs acīmredzot esat aizmirsis, kur mēs atrodamies, Serlok Holms! Vecajā labajā Anglijā šādā gadījumā kaut ko mēģinātu darīt vienīgi pats cietuķa, bet te par patiesību cinās visi. Vai tad jūs nedzirdējāt, kāds sāpums valda kolhozā, Zlēkās? Vai vēstules nelasījāt?

— Nu labi, — apjucis nomurmināja Serloks Holms. — Aizūtiēt kādu pēc tabakas! Pamēģināšu ar deduktīvo metodi vēlreiz atkētināt šo sašodīto Basker-zlēku lietu. Un iesakiet to pašu darīt arī Ventspils milicijas un prokuratūras darbiniekiem.

O. MINCS

GUDRĀS GOVIS

Vēsturnieki pagaidām vēl nav noskaidrojuši, kas tam īsti bija par iemeslu: vai nu mazas pagiras, vai arī lielas galvassāpes. Tikai vienā jaukā dienā Krustpils rajona kolhoza «Daugava» priekšsēdētājs Līcis nolēma tā:

— Audzēšu zālājus! Droši vien, ja lēmumam neviens nepiegrīzētu īpašu vērību, arī šis cēlāls nodoms izkūpētu kā daudzi iepriekšējie. Taču šoreiz notika citādi.

— Līcim ir galva! — tesaucās zālāju piekritēji. — Ģēnijs! — konstatēja nezāļu audzētāji.

— Nesāt viņu uz rokām! — piebalsoja pārējie. Un kurš gan negrib, lai viņu nēsātu uz rokām! Padzirdējās tādas valodas. Līcis iztālsnoja plecus

— Tas vēl nav viss! — viņš lielīgi paziņoja. — Audzēšu arī auzas!

Pēc šī lēmuma no kolhoza miklāni nozuda divas govīs. Taču «lietpratēji» tik auroja skaļi jo skaļi: — Līcim ir galva! Līcis ir ģēnijs!

Apsvēris un pārlīcis lietas apstākļus, Līcis nosprieda tā:

— Ko nozīmē divas go-

vis, tas taču nav galvenais! Un zālāju kultivēšana turpinājas.

Drīz vien ilggadīgo zālāju sējumi kolhoza aizņēma gandrīz 40 procentus no visas sējumu platības.

— Kolosāli! — skanēja zālotāju balsis. Un no kolhoza nozuda vēl divas govīs.

Bet, kad 158 hektārus apsēja ar auzu mīstru, govīs sāka kustēties citas.

— Glābiet! No manis zog govīs! — beidzot sapratis, ka lieta nopietna, Līcis ziņoja milicijai. — Pārbaudiet!

Pārbaudes rezultāti izrādījās pārsteldzoši. Konstatēja, ka govīs no «Daugavas» neviens nezog, bet brūnālas pašas pārbēg uz kalmiņu kolhozu, jo tur, redzat, baro ar kukurūzas skābarību...

Izlasījis šo fejetonu, Līcis droši vien iesauksies:

— Kas par muļķībām, neviena govīs vēl nav aizbēgusi!

Ja nu tas patiešām tā, tad ir jāatvainojas. Taču šādā gadījumā lieta kļūst vēl miklānāka: kā izskaidrot, kāpēc kolhoza «Daugava» kritas plena izslaukumi?

J. JUZEFS

Muzikāls moments.

N. Zvirbuļa zīm.

— Vai nevar mani paglabāt līdz nākamajai ziemei? Jūs esot liels meistars iesaldēšanā...

V. Zaka zīm.

Vēl viena izeja

Viens no Valkas rajona kolhoza «Druva» kartupeļu laukiem pērn atradās meža ielokā. Rudenī tīrumu sāka apciemot meža cūkas. Nelūgtie viesi izrakāja lauku un nolasija bumbuļus. Paurķēja arī labības stīrņas.

Kolhoznieki lūdza mednieku biedrību, lai ļauj vienu meža cūku nošaut, tad citas zinās, kur šņukurs nav bāzams.

— Cūciņas jāsaudzē! — skanēja atbilde.

— Bet mums otrajā brigādē tie nezvēri vai visus kartupeļus aprijuši!

— Iežogojiet lauku! — pamācīja mednieki.

— Oja! Desmit hektārus?! — kolhoznieki izblijās.

— Tad lieciet pie katras vagas pa sargam! Un lai klabina labi dūšīgi!

Nav vārdam vietas, mednieki zina, kā šādas lietas kārtojamas.

Starp citu, ir vēl viena tīri pieņemama izeja: mednieku biedrības vadītāji kādos mežu blizokņos šopavasār varbūt var paši apstādīt kādu plantāciju ar kartupeļiem — dārgi lolojamo meža cūku uzturam.

P. TIBINS

„Neredzamina” problēma

Kāda pētnieciska institūta kādā laboratorijā notika neparasts gadījums. Iegāja laboratorijas vadītājs ar savu palīgu aplūkot izmēģinājumiem nodotās baltās peles, sāka skatīties, bet būrīt — pilnīgs vakuums.

Pats par sevi saprotams, ka priekšniecība nolēma lietu pamatīgi izmeklēt. Taču tas pūlīņiem nebija panākumu. No būra ne tikvien kā pele — pat vidēja kalibra tarakāns neizsprauktos.

— Tā ir mikla, — sacīja vadītājs.

— Zinātniska mikla, — precizēja palīgs.

— Spriedīsim loģiski!

— Spriedīsim!

— Balstīsimies tikai uz faktiem!

— Tikai uz faktiem.

— Pirmais fakts — peles būri taču bija.

— Bez šaubām.

— Otrkārt — peles mēs barojām pēc jaunajām receptēm. Treškārt — būris vesels. Ceturtkārt — peļu nav. Bet, ja nav, tad taču atrisinājums ir

skaldrāks par skaldru — peles kļuvas neredzamas. — Vai manā loģikā ir vājas vietas? Vai manī spriedumā pareizi?

— Nav vāju vietu. Spriedumi ir absolūti pareizi!

— Nākošais secinājums izriet no augstākminētā — pēc manām receptēm izgatavotais eleksīrs tāpat ir neredzamības eleksīrs! Izmantojot savas pirmatklājēja tiesības, es to nosaukšu par «neredzaminu».

— Pret nosaukumu neiebilstu, — sacīja palīgs, — taču uzdrošinos piebilst, ka tas biju es, kas ieteica sastāvam pievienot vitamīnu D₁₆!

— Ha — ha! — vadītājs iestēnējās. — Ar to jūs pats sev izrakstījāt muļķības apliecinību. Kāda loma te var būt D₁₆, ja katrs plektās klases skolnieks saprot, ka vislielākā nozīme šeit ir K₂₁?

Lai savus vārdus pierādītu, viņš nekavējoties uzšāpa divdesmit centimetrus garu formulu.

— Elekstram jūsējais K₂₁ vajadzīgs tikpat, cik plekstei

lūpu zīmuls, — oponents nepiekāpās. Un, cenzdamies pierādīt, ka taisnība ir viņam, uz tāfeles uzrakstīja pusmetra garu formulu.

— Ak tāds jūs esat? — vadītājs aizsvīlās un iztelca savas jūtas divus metrus garā formulā.

Abi zinātnieki nu ārdījās, kā nelabā apsēsti. Drīz vien laboratorijas gaisu piesātināja divainu vārdu sakopojumi un krita putekļu mākonī.

— Akl! — vadītājs spieda roku uz aknām.

— Vail! — palīgs rīja nitroglicerīna tabletes.

Aiz skapja stūra aizlīdīs, visu šo trauci laiski vēroja runcis Muris, kam pēdēja laikā bija parādījusies tieksme uz aptaukošanos. Lai nu kas, bet viņš pilnīgi nemaldīgi būtu varējis izšķirt zinātnieku strīdu par noslēpumaino «neredzaminu». Taču runcis Muris, diemžēl, nekad nebija nopietni interesējies par ķīmijas problēmām.

C. MELAMEDS

— Tas tev, dēliņ, par to, ka esi nolēmis turpmāk dzert mazāk!

M. Romanas zīm.

Mīlais „Dadzīt”!

Es neiebilstu pret to, ka Sprēnišiem, kas dzīvo Siguldas ielā 1, ir suns. Protams, kustonitis varēja būt sīkāks. Taču dievs ar viņu — ja to tu rētu pastāvīgi piesietu. Bet par nelaimi tas briesmonis atbrīvojas tieši tajā brīdī, kad es eju mājup no gaļas veikala.

Bailīgs es, protams, neesmu, tikai nirdzošais kustonitis ir tik briesmīgi miļš, ka sirds man vienkārši nesaļauj mierīgi tam paiet garām, pirms neesmu iedevis gabalu gaļas vai desas. Un tā tas atkārtojas jau vairākas reizes...

Mīlais «Dadzīt», man nav nekāda naida pret Sprēnišiem. Taču, ja viņu suns arī turpmāk mani šantazēs, es būšu spiests iegādāties vēl lielāku briesmoni. Un, kad Sprēniši dosies gar manu māju uz zivju veikalu, viņi dabūs izjust to pašu, ko es izjūtu tagad.

Tie nav nekādi jokī. Tā tiem Sprēnišiem arī pasakīt!

K. AMATNIEKS
Līvānos

Mīlo „Dadzīt”!

Mēs, Iekārpils pilsētas Pļaviņu un Vārpu ielu iedzīvotāji, ilgu laiku nevarējām saprast vienu lietu: kādēļ gan pilsētas izpildu komitejas darbinieki staigā arī pa abām minētajām ielām, neraugoties uz to, ka, mūsaprāt, viņiem vajadzētu mest likumu šīm vietām. Iau pagājušajā gadā pilsētas izpildu komiteja solīja uzlabot Pļavu un Vārpu ielu apgaismošanu, bet tas joprojām nav izdarīts.

Domājām un tagad izdomājām, kādēļ pilsētas izpildu komitejas darbinieki tomēr sastopami arī šajās ielās. Gluži vienkārši — viņiem nav neērti...

JEKABPILIEŠIS

1. — Priekšniek, darbgalds stāv!
— Nekas, paspēsim!
2. — Priekšniek, laiks iet!
— Nekas, sarausim!
3. — Priekšniek, mēnesis cauri!
— Vai traks, kur tu visu laiku bij!

N. Zvirbuļa zīm.

KĀRAVA DĀMA UN PIKA KUNGS

Humoreska

Tovakar gāju pie Viņas ar stingru apņemšanos: šodien vai nekad! Pateikšu skaidri un gaiši: tā un tā, jūtu pret tevi to un to, ja arī tu pret mani kaut ko tam-līdzīgu, tad nav vairs ko gaidīt un velti zoles deldēt, iesim uz dzimtsarakstu nodaju, bet, ja tu tikai pa jokam, tad pietiek — ejam katrs uz savu pusī! Lūk, tā, — un tikai tā!

... Istabā bijām divi vien — viņa un es, bet sarunas neveicās. Tas laikam tāpēc, ka visu laiku domāju, kā lai iesāk.

Viņa uzgriezta radio un sāka meklēt mūziku... «Nu ir īstais brīdis! Sāc!» iekšējā balss man pavēlēja, un es sāku:

— Klausies, Viņa, es gribētu... — jutu, ka sākums nav labs, tāpēc nosarku.

— Ko tad tu gribētu? — nepagriezusi galvu, Viņa jautāja. Tad paskatījās uz mani un arī nosarka.

Redzēdams to, sāku «svīlēt» ar divkāršu spēku. Viņa negribēja atpaukt. Draudēja kaut kas līdzīgs geometriskai sarkšanas progresīvai.

Glābīgu meklēdams, sniedzos pēc ūdens karafes un nejauši ar svārku piedurkni kaut ko nogrūdu no galda. Paskatījos: pie manām kājām izklaidus gulēja kārtis.

Pacēlu tās, bet nezināju, ko darīt tālāk. Tādā situācijā ierosināt partiju uz cūkām būtu vienkārši banāli. Bet, kamēr apsvēru, ko teikt, ko darīt, Viņa bija jau izšķīrusies.

— Nu ko? Pazīlēsim? — kļuvusi manāmi bālāka, viņa jautājuma formā gandrīz vai pavēlēja.

— Nu ko? Zilē!... — palāvos liktenim un jutu, ka arī mani vaļģi pamazām atdziesī.

Uz galda nogūlās četras dāmas:

— Iedomāties katru no tām!

— Iedomāties? Četras?! — brīnījos.

— Nu, iedomāties! Vai tad tu nepazīsti vismaz četras meitenes?

Izlikās, ka iedomājos visas četras, bet patiesībā zināju tikai vienu: kārava dāma — tā bija viņa.

Sākās zilēšana. Kārava dāma gulēja pati pirmā. Katrai dāmā pretī krājās kau-dzīte kāršu.

— Viņa tevi mīl, bet tu šaubies... — Viņa iesāka.

— Par ko šaubos? — uztraukts jautāju. — Par to, ka viņa mani mīl? Nu, protams...

— Nē, ne jau par to. Tu šaubies, vai viņu mīlēt, vai ne.

— Nu, klausies! — biju sašutis. — Es taču viņu...

— Labi, labi. To tu varēsi ieskaidrot viņai pašai.

— Tātad, viņa tevi mīl, vienīgi tu vēl isti neesi izšķīries...

— Bet es taču nezināju, ka viņa mani mīl...

— Tātad tu vēl isti neesi izšķīries... Bet arī tad, ja jūs apprecēsieties, tu atstāsi viņu pirmās...

— Pirmās? Pietiek! Es kārtim neticu!

— Ja nē, ne, — Viņa mierīgi sarausa kārtis kopā un it kā spītīgi piebilda: — Es gan.

— Tu tic? — nez no kurienes mani radās drosmē. — Tu tic? — es vēlreiz noprasīju. — Tu tic? — noprasīju trešo reizi, un tad grūdu vaļģa: — Bet vai tu zini, kas bija kārava dāma?!

— Skaidrs, ka zinu, — mans ievads, liekas, uz viņu nebija atstājis nekādu iespaidu. — Es vienmēr esmu bijusi kārava dāma. Vai tad tu būtu kļūdījies?

— Nē, nekļūdījos! — gandrīz kliegtin izkļiedzu. — Bet tieši tāpēc! — es vēl arvien nevarēju noticēt, ka cilvēkam var būt tik liela laime. — Tu zināji un... Tātad tu mani...

— Jā, tātad es tevi... — gandrīz ar dusmām paziņoja Viņa. — Un tu? Arī tātad?...

— Jā, arī es!

Tas bija sen. Tagad, ja sieva man kādreiz pārmet, ka es aizdomīgi vēlu esot pārnācis mājās, nemu rokās kārtis un apsēdinu viņu pie galda. Viņas priekšā četru kungi. Viens no tiem ir pika kungs.

— Iedomāties! — saku. — Visus četrus iedomāties!

— Jā, visus četrus! — viņa spītīgi atcērt. Var jau būt jo vismaz četri vīrieši taču viņai ir pazīstami, bet, kas ir pika kungs, par to es nešaubos. Tas gul pirmās, ar to arī sākam:

— Tātad — viņš tevi mīl, bet tu par to šaubies...

— Pietiek! Es neticu! — un Viņa aizskrien uz virtuvi.

— Ja nē, ne, — nolieku kārtis un sekoju viņai. — Es gan ticu...

Tā mēs arī dzīvojam. Saticīgi dzīvojam, bet mīlestībā viens otram neesam atzinu-šies. Es zinu tikai to, ka Viņu mīl pika kungs, bet Viņa ir pārliecināta, ka mani mīlot kārava dāma.

S. ANTONS

ZIEDONIS PURVS

Pierakstītājs

Sniegš krīt un krīt jau visu rītu.

Bet nesakrājas — tūdaļ nokūst.

Eh, te par saqādnleku tikt:

Es gudri un ar veiklu roku

Tad atskaitē sev pierakstītu.

Ka šodien snidzis otrtik...

sastā-

a zīm

SKOLA

SKOLOTĀJS: — Kas jūs, palaidņi, iemācīja pipēt?!

G. Bērziņa zīm.

ZENĶIS

— Pastumies sāniski, vecīti! — teica zenķis bobrenē un iespēra Krakītim ar kāju.

Atbrīvodams nekaunīgejam knēvelim ceļu, Krakītis pavirzījās nostāk un sacīja:

— Nu-nu, puis, uzmanīgāk!

— Vai tu vēl burbuļo? — draudoši brīnījās zenķis un spāra soli uz Krakīša pusi.

— Es telcu — negrūsties! — sacīja Krakītis.

— Sen neesi dabūjis pa ausīm, — konstatēja zenķis un ar skatlenu nomērija Krakīti no galvas līdz kājām.

— Ojā! Ojā! — draugu mēģināja aizstāvēt Millers. — Kas tad tā runā?

— Un ko tu tur plāpā! — izaucās zenķis un zīmīgi novilkā dūri gar zobiem. — Skaties, ka nedabū!

Turpat tramvaja pieturā atradās arī Henhūzens. Viņš priekšberzēja rokas un katru knīpas rupjību pavadīja ar atzinīgu izsaukumu. Zenķis iesprauda mutes kaklīšā smēķi un kļuva arvien pārdrošāks.

— Es skaitīšu līdz trīs, — viņš paziņoja Milleram un Krakītim, — un ja jūs abi no šīs

lienes neaizvāksities, būs puļenis.

Millers izmisīti atskatījās, bet 5. tramvajs vēl nenāca. Krakītis mēģināja aizslēpties aiz pieturvietas stabiņa.

— Vajadzētu pasaukt milici, — sacīja Millers drebošā balsī.

— Viens... — aukstasinīgi iesāka zenķis.

— Pareizi, mazais, — priecājās Henhūzens. — Šadod šiem zokāpastalām! Lai zina, ko maksā bailes.

— ...divi... — turpināja puika.

Millers tālredzīgi nostājās Krakītim aiz muguras.

— Henhūzen!... — aizsmacia izdvesa Krakītis.

Zenķis jau bija ticis līdz trīs, ar knīpi izsīta sev no mutes cigareti, slaidi nospļāvās un, savilcis dūres, devās virsū Milleram un Krakītim.

Nav šaubu, ka knīpa Milleram būtu pārsīstis lūpu un Krakītim uzstāvējis aci, ja nelaimīgā kārtā viņa splāvlens netrāpītu Henhūzena mētelī.

Henhūzens tā noskaitās, ka pielēca zenķim klāt un atvēzē-

jies iekrāva tam pa ausi.

Tālāk notika kaut kas tāds, kas visiem trim — Milleram, Krakītim un Henhūzenam — lika sastingt mēmā izbrīnā.

Lielām asarām birstot, zenķis sacīja vienu vienīgu vārdu, bet tas atstāja bumbas sprādziena iespaidu. Šis vārds bija:

— Mamma!...

ATIS

— Tā sadrumstalot ledu! Jāsastāda akts!

E. Ozoliņa zīm.

ELMARS ZEMGALS

Kibele

Saimniecības preču bodē
Ieiet, teiksim, cilveciņš.
Varbūt pulveri pret kodēm.
Varbūt ziepes mekle viņš?

Tāču uzminams būs grūti
Viņa vajadzību klāstis —
Nevelk šurp to dzelzs, ne rutis,
Bet gan citu bedu stāstis!

Soferi, kas rupji kļūdās
Un pēc šaubja stipri ož,
Inspektors no stūres budas
Laukā velk, lai ka tas jož.

Muskatrieksts, jau visiem zināms,
Katru smaku projām dzen,

Un te klāt vēl būtu mināms
Arī smaržīgais «sen-sen».

Prata reiz par visu labāk
Saulspuku eļļa glābt,
Bet, ja stāvus ieskrīen stabā,
Pat ar to vairs nepiekrāpt.

Un tā iet viņš ielu ielas,
Varbūt būs kāds stends vai «Orss»,
Kur var atrast smaržu vielas,
Ko vēl nezina inspektors.

Tomēr eļļu dzer vai laku,
Benzīnu pat vuri strebt, —
Spēs paslept savu smaku,
Bet ne dulnu galvu slept!

— Redz, kā atbraucām pašā laikā!
— Kā tad, biedri priekšniek, skaistas ogleites!

G. Bērziņa zīm.

MA UN PIKA KUNGS

Humoreska

da nogūlās četras dāmas:
 mājās katru no tām!
 Iedomājies? Četras?! — brī-
 iedomājies! Val tad tu nepazīsti
 trās meitenes?
 ka iedomājos visas četras, bet
 zināju tikai vienu: kārava dā-
 bija viņa.
 zīlēšana. Kārava dāma gulēja pa-
 Katral dāmai pretī krājis kau-
 šu.
 na tevi mil, bet tu šaubies... —
 ka.
 r ko šaubos? — uztraukts jautā-
 r do, ka viņa mani mil? Nu, pro-
 ne jau par to. Tu šaubies, vai
 t, vai ne.
 klausies! — biju sašutis. — Es
 sl, labi. To tu varēsi ieskaidrot
 il.
 ad, viņa tevi mil, vienīgi tu vēl
 izšķiries...
 es taču nezināju, ka viņa mani
 ad tu vēl lsti neesi izšķiries...
 ad, ja jūs apprecēsties, tu at-
 pirmā...
 nals? Pietiek! Es kārtim neticu!
 rē, ne, — Viņa mierīgi sarausa
 a un it kā spītīgi piebilda: —
 tici? — nez no kurienes manī
 sme. — Tu tici? — es vēlreiz
 — Tu tici? — noprošļu trešo
 tad grūdu valā: — Bet vai tu
 ija kārava dāma?!

— Skaidrs, ka zinu, — mans levars,
 liekas, uz viņu nebija atstājis nekādu ie-
 spaidu. — Es vienmēr esmu bijusi kārava
 dāma. Val tad tu būtu kļūdījies?
 — Nē, nekļūdījies! — gandrīz kliegtin
 izklicēju. — Bet, tieši tāpēc! — es vēl
 arvien nevarēju noticēt, ka cilvēkam var
 būt tik liela laime. — Tu zināji un...
 Tātad tu mani!
 — Jā, tātad es tevi... — gandrīz ar
 dusmām paziņoja Viļa. — Un tu? Arī tā-
 tad? ...
 — Jā, arī es!

Tas bija sen. Tagad, ja sieva man kād-
 reiz pārmet, ka es aizdomīgi vēlu esot
 pārnācis mājās, ņemu rokās kārtis un ap-
 sēdinu viņu pie galdi. Viņas priekšā četri
 kungi. Viens no tiem ir pika kungs.

— Iedomājies! — saku. — Visus čet-
 rus iedomājies!

— Jā, visus četrus! — viņa spītīgi at-
 cērt. Var jau būt, jo vismaz četri virieši
 taču viņai ir pazīstami, bet, kas ir pika
 kungs, par to es nešaubos. Tas gul pār-
 mals, ar to arī sākam:

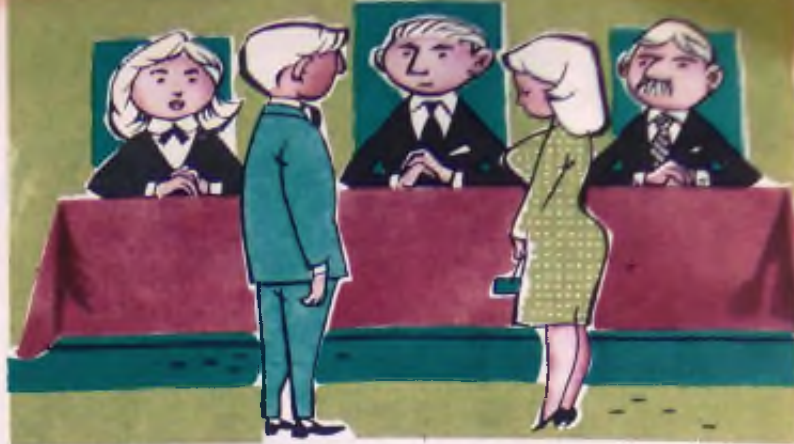
— Tātad — viņš tevi mīlē, bet tu par
 to šaubies...

— Pietiek! Es neticu! — un Viļa aiz-
 skrien uz virtuvi.

— Ja nē, nē, — nolieku kārtis un se-
 koju viņai. — Es gan ticu...

Tā mēs arī dzīvojam. Saticīgi dzīvojam.
 bet mīlestībā viens otram neesam atzinu-
 šies. Es zinu tikai to, ka Viļu mīl pika
 kungs, bet Viļa ir pārliecināta, ka mani
 mīlot kārava dāma.

S. ANTONS

Kāpēc šķiras šis jaunais pāris?

Varbūt tāpēc, ka tā sareģistrēja...

Ē Ozoliņa zīm.

ZIEDONIS PURVS

Pierakstītājs

Sniegs krīt un krīt jau visu rītu,
 Bet nesakrājas — tūdaļ nokūst.
 Eh, te par saģādnieku tikt:
 Es gudri un ar veiklu roku
 Tad atskaitē sev pierakstītu,
 Ka šodien snidzis otrīk...

A. SKAILIS

LIELS MĀKSLINIEKS

— Tēt, skolotāja šodien teica, ka uz
 lūdzinās mēģinājumiem nedrīkst
 nākt netīrām rokām!

— Bez šaubām!

— Katram, kas grib kļūt par aktieri, rokas jāmazgā trīs reizes dienā!

— Vismaz!

— Nedrīkst arī kauties un kniebt meitenēm, levērojami vīri, meistarību
 apgūstot, nav vicinājuši rokas pa gaisu, bet mēģinājumos klausījuši sko-
 lotāju, un drīz kļuvuši slaveni...

— Taisnība!

— Jo liels mākslinieks ir tikai tas, kas ar izteiksmīgiem žestiem spēj
 savīņot skatītājus, likt tiem smieties un raudāt, mīlēt un nīst!

— Pareizi, dāls, pareizi!

— Nu, tad zini — es jau tagad esmu liels mākslinieks!

— Tiešām?

— Jā, man ir tik izteiksmīgi žesti, ka skolotāja sanikņojās un padzina
 mani no skatuves!

— Ko? Kāpēc skolotāja tevi aizdzina no skatuves?

— Es parādīju plū!

Šachis

No 5

Burvju mākslinieks.

— Ko tu dari, kaimiņ? — Roku kanālu — gribu pirkt televizoru!

Bez vārdiem

Šachis zīm.

— Viri, per labu darbū arī mums Šala vecis atnesis dāvanū!

R. Pečiūskis zīm.

Šis jaunums pavasara sējas laikā izraus mūs pirmindniekos!

F. Samukas zīm.

Bezdarbnieki.

J. Tumavičius zīm.

Divi atlanti.

F. Samukas zīm.

Untumaina ziema.

J. Tumavičius zīm.

Bez vārdiem.

Mierinājums

Ārprāts, cik labi, ka tevi satiku! Ne velti es vienmēr saku — pasaule tomēr ir un ir liktenis, laudis var domāt, ko grib. Saproti, cik reizi esmu gribējis tev zvanīt, burtiski katru dienu!

Kāpēc nepiezvanīju? To tā uzreiz nevar pateikt. Zini, vai neieskriesim kafejnīcā? Tev nav laika? Ak, un tu varbūt domā, ka man ir. Es eju, nē, skrīenu, nē, jonoju kā vāvere ritenī. Bet, ja mēs esam satikušās...

Ko ēst? Man absolūti vienai. Ko tu nēsi? Kuku? Es arī. Visu dienu ne kripatiņas nav bijis mutē. Faktiski, lai jau iet divas, man nedraud korpulence. Tev gan jāuzmanās. Ak tu dzer melnu kafiju? Laimīgā! Es arī labprāt — bet, ja mans ārsts uzziņātu... Tu nemaz nevari iedomāties, cik man stingrs ārsts! Jā, man, lūdzu, ar krējumu.

Tā, tagad ļauj tev apskatīt! Nudien, burvīgs izskats! Pārspīlēju? Mijā, es runāju absolūti nopietni. Tā ir ista laime, ka tev pārdzīvotumi neatspoguļojas sejā. Dažas sievietes tādās reizēs burtiski sakrīt. Par ko es runāju? Ak mijā, piedod, labāk tiešām tādās lietās neatzīkari. Mana nelaipe tikai — esmu ārpātīgi atklāta. Un blondā Ruta, zini, tā mazā neliete, man atkal kārtējo reizi piestāstīja pilnu galvu. Kā, tu neatceries Rutu? Nu, taču tā pati, kura katru pārnedeļu bija cits puists. Jo neviens vīrišķs cilvēks Rutas raksturu nevar paciest ilgāk par divām nedēļām. Ārprāts, vai nē? Ruta, zini, mūžīgi ir smalki informēta par visu. Nesaprotu, kas viņai visu pienes!

Par ko es runāju? Nu, mijā, vai ir vērts taisīt visu laiku tās svētas acis? Sveša dzīve paliek sveša dzīve, citam tur nav ko iekaukties, bet, kad tās lietas jau sāk ievērot citi... Es vienkārši domāju — tu tā neuzkritoši, pa draugam, pasaki savam vīram, ka tā nevajag.

Kāpēc pateikt? Ko? Ak kungs, kādi noslēpumi! Pasaule zina, bet draudze ne drīkst zināt. Nu jā. Padomā, cik karsta kafija! Kafija karsta, es teicu.

Nu ko tu visu laiku tā skaties uz mani? Apskaties, jā? Un tad vēl jautā, kāpēc es tev nepiezvanīju! Bet es visu laiku domāju: nē, tādā brīdī draugu atbalsts ir nepieciešams. Tad atkal: nu labi, piezvanīšu, bet ja nu tu ņem un iedomāties, ka tas viss aiz tīrās zināres? Val tad es nevaru iedomāties, kā tev tagad apriebusies dzīve! Un par ko tev tāds sods? Tu taču visu laiku esi pret viņu izturējies kā engēls! Par velti, mijā. Uzticība, saproti, tā jau pat filmās un romānos nav modē, kur nu vēl dzīvē. Jā... visi šķiras kā traki!

Nē, vai tas var būt, ka tu nezini? Tavs vīrs... nu kā lai pasaka — nu, viņam taču ir romāniņš! Un vēl kāds!... Nē, kad tu tā skaties mani, tad es uzreiz ticu. Ak tu nabadzīte, tādās nelaimīgās actiņās! Re, pirmā saslavēju, cik tu labi izskaties, bet tagad... Val tev nav slikti? Vai nevajag iziet svaigā gaisā? Ak atkal kļūst labāk! Paldies dievam, tad tikai sēdi mierīga, gan pāries. Un pēc tam patērgāsīm par šādiem tādēm niekiem. Visi vīrieši būtībā ir nelieli, tur nav vērts savu sirdi sāpināt. Bet tu man vēlreiz pasaki: vai tiešām ne neliela neesi manījusī! Un it nemaz? Ak vienmēr laikus nāk mājās? Nu, tas vēl neko nepierāda... Domā, izrunāts? Nu, dārgā, es nebūtu ticējusi, ka tu esi tik naiva. Kas man teica? Tā pati Ruta. Un vēl citi, ja gribi zināt. Es viņiem visu laiku spurojos pretī. Es taču esmu tava draudzene! Bet tad domāju: pag, nav taču domu bez uguns, šitā lieta jāizpēti. Un tagad es varu teikt droši: ar tavu vīru vairs nav labi. Nav tīra lieta, saproti? Vai viņš pēdējā laikā

nav sevišķi laipns pret tevi? Nevadā pa koncertiem, teātriem? Ak vienreiz pat kafejnīcā bijāt? Nu, ko es teicu? Vakar atnesa puķes? Pasaki tagad pati: kurš precēts vīrs — pag, cik gadu tad jūs jau esat precējušies? — kurš precēts vīrs bez kāda iemesla nesīs sīvai puķes? Skaidrs, ka viņa sirdsapziņa nav tīra. Redzēsi, drīzumā viņš tev ledos naudu, ko nopirkt jaunu kleitu, tas ir kā āmen baznīcā. Val pēdējā laikā šad un tad nezvana uz darbu, mīļi neapvaicājas, kā tev iet? Jā? Un tu, naiviņa, pricējies, bet viņš tā arī nelaiž klausuli no rokas un tūlīt zvina tai otrai...

— Vecmāmiņ, avīze apsveic tevi ar simto dzimšanas dienu!

— Šausmas, visi pazīstamie vīrieši zina, ka man ir tikai astoņdesmit astoņi gadi!

M. Ramanis zīm.

KAS TAS IR?

(Vecas mīklas jaunos atminējumos)

Krustām šķērsām kauli likti, pati miesa cauri spīd.

(Liellosos zāllauku sistēmā.)

Sen jau iztaisīta, bet arvien vēl jātaisā.
(Ēkas, ko nodod ekspluatācijā dažas celtniecības organizācijas.)

Vīrs let pa ceļu, ritenis uz muquas.
(Mopēda īpašnieks.)

Otram kož, pats dur.
(Zivju inspektors.)

Pieciem balķiem māju taisa, četri paliek pāri.

(Izdevīgā gadījumā galavosā veļ personīgo māju.)

Mīklas uzdevis O. MAURINŠ

Varbūt tev nepatīk, ka es tā runāju? Bet es atzistu tikai skaidru valodu. Kārtis galdā, kā mēdz teikt. Un tev vajag pasacīt arī saņemam, lai redz, ka tu zini. Un lai izšķiras, ko tālāk darīt.

Tu saki, tev vienai? Aušai! Skaidrs, mēs neviens neesam engēls, bet cilvēkam tomēr jāturas takta robežās. Protams, ir redzējuši! Tev par to vajag padomāt ar aukstu galvu. Ar stipriem nerviem! Tas nav joks, bet viena ista slimība — tikmēr, tikmēr, kamēr, kamēr, līdz beigās aizies visā nopietnībā. Labi, allmentus maksās, bet dzīvi viņš tev būs izpostījis. Vēl pagājušo nedēļu man stāstīja par vienu šausmīgi harmonisku ģimeni, kas beigās izjukusi, ka nav bijis ko redzēt.

Paklausies, dārgā, nu kam tu raud? Val tad es teicu, ka arī viņš skrīs prom? Es tikai vispār. Gadās tā, gadās citādi. Cikārt iztrakojas, iztrakojas un beigās tomēr atnāk pie sievas un bērniem. Varbūt tavējais ar laiku arī sapratis. Un ja vēl būtu nograbis kādu skaistuli! Tad nav jau, man Ruta reiz uz ielas parādīja. Tu gan arī neesi nekāda skaistuma karallene — piedod manu atklātību. — Jā, bet nopietna konkurence viņa tev nav. Ja nu vienīgi tas, ko sauc par jaunības pievilcību... Ģērbiesies arī nevarētu teikt, ka pārāk: kurpītes vienkāršas, mētelis tāpat nav no dārgajiem. Jā, lūdzu, pasaki: vai vīrs tev kārtīgi dod salmiņcības naudu? Kāpēc par to interesējos? Gluži vienkārši. Redzi, kokteiļu bārs, restorāni... viss maksā naudu. Ak pagājušajā nedēļā laikus neiedeva? Tālāk vari secināt pati.

Kā, kā tu teici? Piedod, bet tu atkārti, es vienkārši neticu savām ausīm! Tev liekas, ka nav tā, kā es stāstīju? Tas esot gadījums? Nu, mijā! Paldies par tādu gadījumu! Goda vārds, jāmejas. Viņiem kopējas intereses? Ja nu to taisnodamies teiktu tavs vīrs, bet tu... Tad kāpēc viņam tādu interešu nav ar kādu vecāku tanti, sacīsm? Vecāki laudis parasti ir gudrāki, ha, ha, ha! Nē, nē, ko es te runāju — intereses viņiem ir gan, bet tādas, ka to dēļ viņiem abiem vajadzētu sakurt vienu soliņu pirtīn!

Nu ko, mijā, varbūt tagad parunāsim ko vieglāku? Es saprotu, kā tev var būt ap sirdi. Ak pirmo reizi jūsu laulības dzīvē? Ko lai dara, mijā sirds, vienai reizel jābūt tai pirmajai. Lai gan, zini, ja paskatās, cik ilgi viņš pratis to visu noslēpt, tad var sākt šaubīties, vai tiešām tā būtu pirmā reize. Ai, kāda tev skaista somiņa! Ak vīrs atveda? No Maskavas? Interesanti, ko viņš atveda tai otrai. Droši vien ko dārgāku... Ai dzīve, dzīve! Nu labi, beigsim par tik bēdīgām lietām.

Ko, vai tik vēl jau? Ārprāts, cik labi, ka pametu vienu actīgu pulksteni. Nu man jāskrien rīkšiem. Šausmīgi vērtīgi, ka paguvām izpāpāties. Jā, mijā, un, tiklīdz es ko jaunu uzziņāšu, tūlīt došu tev ziņu. Tu esi mierīga, nezaudē aukstasinību, galvenais — aukstasinību! Vēl var izrādīties, ka viss nav zaudēts. Varbūt tev derētu būt tādaļ speciāli mīļai pret viņu, lai šis klusībā salīdzina jūs abas, kura labāka. Ko, tu teici — pazemojoši? Nu kam tik augsti vārdi! Stāp citu, dari, kā zini. Tavs vīrs, ne mans.

Ārprāts, somiņā viena vienīga lielā nauda! Vai apkalpoļāja varēs samainīt? Saproti, izgrūdu visu sīko naudu par šādiem tādēm niekiem... Pagaldi, kāpēc tad tu gribi maksāt? Es atcīnāju, es arī... Ak, nu aiz rokas raut jau es nedrīkstu.

Bet nu gan būs jāatvadas... Nē, nē, man patīk cilvēkus mierināt. Un drauga pienākums taču ir... Tikai neskaties tādām bēdīgām acīm. Priecāties vajag, ka tagad visu zini! To tu lievēl! Un tagad dzīvo vesela, dārgā, lai tev labi klājas.

— Džentlmeņi, mūsu «Otello» izrāde nevarēs notikt neparedzētu apstākļu dēļ — Otello lomas tēlotājs aizbēdzis...

L. Bērziņa zīm.

AR DIEVPALĪGU

Vairākas reizes savērkšķījis acis, Donāts izspiež pa asarai.

Drebošās rokas viņš apliek tantei Amālijai ap pleciem un degunu piespiež pie kažokādas vestes, kas stipri ož pēc naftalina.

Tante Amālija klusē kā kaps. Zilganās lūpas cieši sakniebusi, viņa blēnž kaut kur tukšumā starp griestiem un grīdu.

Donātam no šīs klusēšanas kļūst nelābi. Riklī kaļst, smadzenes šūpojas un acis liekas pakausī iesprūdušas.

Taču beidzot tante pieceļas.

— Reiz nu tu atkal esi uz pareizā ceļa, ņem, lasi un spēcīnies garā... — viņa iespiež Donātam rokās bībeli melnos vākos un dziesmu grāmatu ar zeltainām lapu malām. — Tas kungs tev līdzēs!

Donāts Puzaks satver svētos rakstus kā pasaules dārgumu. Bet tantei Amālijai, patīkami kairinot viņas godkāribu, lepnības velns jau čukst ausī:

— Pie ticīgo ganāmpulka atgriezta vēl viena avs. Tas šajos laikos nav vis tik viegli izdarāms...

Ceturksni pirms sešiem Donāts lesojo draudzes saiešanas namā.

Pazemajā telpā viss svētas jūsmas apgarots. Caur loģu mežgajajiem aizkariem spraucas blāva dienas gaismas.

No litografijas, kas karājas pie pretējās sienas, uz Donātu raugās taisnīgašs Lots, kura sieva savas nevaldāmās zinātkāres dēļ pārvērtusies par gaida sāls stabu.

Bailīgi pieklaudzīnājis, Puzaks ver dvēseļu gana amata kambara durvis.

— Labdien, mācītāja kungs! — viņš, godbijīgi saliecies, sveicina tā kunga vietnieku.

— Labdien... lūgtu piesēst... — mācītājs, vārdus stiepdams, aizdo-

miģi pablenž uz ienācēju un norāda uz soli slienmalā.

Donāts apsēžas, paņem savu portfeli ti klēpi un, aplaidis skatienu apkārt, iesāk:

— Es, mācītāja kungs, tā sacīt, esmu ļoti ticīgs cilvēks! — Tā viņš paziņo un izņem no portfeļa bībeli un dziesmu grāmatu.

Dieva vietnieks pa to laiku, caur pieri glūnēdams, tramiģi pēta Donātu. «Velns viņu zin, ko no tāda var sagaidīt, kas jau pašā sākumā uzsver, ka esot ticīgs cilvēks. Vai tik tas neizklausās pēc netieša aizrādījuma, ka mācītājs tādš nav?»

— Man gadījās tādi, ē-ē, llekl ekzemplāri, — Donāts sastomās.

— Varbūt jūs, tā sacīt, paņemsiet priekš brāļiem un māsām...

Puzaks ir nosvīdis. Mācītājs atviegloti nopūšas. Arī ticības lietās skaidrība savu reizi nāk par labu.

— Nu, cik tad? — mācītājs lietiski noprasa.

— Trīs jau tā kā vajadzētu, — Puzaks trīnas uz sola.

— Neies! — svētais vīrs cieti nosaka. — Divi.

— Bet tā tak ir mantā! — Donāts sašutis pavielna svētās grāmatas. — Divi ar pusi.

— Lai notiekl! Tā kunga vārdā.

Noskaitījis prasīto summu, tā kunga vietnieks noliek naudu uz gaida. Donāts Puzaks paņem, pārskaita.

— Paldies, mācītāja kungs!

Mācītājs arī ir apmierināts: ar dieva svētību savs rublītis būs nopelnīts!

Drūgnais āra gaiss sparīgi liebēž Donātam sejā. Ticīgais cilvēks saplēz ciešāk saujā naudu un rikēo. Kā apsolītā zeme tālumā mirgo dzērienu veikala izkārtne.

Tas kungs Donātam ir līdzjēlis.

H. ULDVARS

Garām ejot

— Mans piemērs jums uzskatāmi pierāda, ka smēķēšana saīsina dzīvi, — teica degošais Paplross.

— Nevaru ciest salkanību, — viebdamās no Tortes novērsās Sinepe.

— Ticiet man — iezāģānās veiklībā esmu nepārspējama, — lietlīās Drukaskūda.

— Oh, nu rokas gan tā lāpsta zem manis. Skaidrs, viņa pretendē uz manu vietu, — sūrojās Kartupelis.

— Neko nevaru izdarīt ar saviem nerviem! Kolīdz mani uzvelk, es daru tādus izlēcienus, ka bērni bailēs bēg uz visām pusēm, — paškritiski atzinās Uzvelkamā Rotālieta.

BRODVEJĀ

— Un vēl apgalvo, ka mums viss ejot uz leju!

N. Zvirbuļa zīm.

Divkājainie kurmjī un lidojošā cūka

... Impertālistisko lielvalstu izlūkdienesta okšeri, visādi ober- un unterbanditi, lūrēļi un šķūrētāji briesmīgi sašūta, kad viņu deguna galā aizcirtas VDR gaivaspilsētas vārti, durvis un durtiņas...

Svētā dolāra kalps, Rietumbe- līnes lielvecakais Vilijš Brants izdomāja, kā viņam likās, aspra- tīgu plānu: viņš sūtīja uz piero- bežas namu jumiem «cilvēkus-ka- kus» («Katzenmanner»), lai tie, gar skursteniem rāpodami, nokļu- tu VDR teritorijā un tur veiktu savu bosu uzdevumus. Taču no tiem ātri vien vajadzēja atteikties: VDR tautas policijas un strādnie- ku kaujas vienību vīri iemanījās tikt galā ar dakstiņu skrāpētājiem.

Uz rudens pusi Brantam un viņa pinkertoniem radās lieliska ideja — diversantu un aģentu nogādei uz Rietumbe-rlini izman- tot Sprē upi un piepilsētas kanā- lus, dīkus un attekas. Laida darbā «cilvēkus-vardeš» («Frosch- männer»).

Cenzdamies nepūst virs- pusē pārāk daudz burbuļu, šie subjekti, apgādāti ar akvalangiem un šaujamdabkiem, ienira auksta- jos ūdeņos, iznīra, nošķaudījās un... iekļuva tieši VDR robežu sar- gu ne visai maigajos apkampie- nos.

Pagāja rudens, atnāca ziema. Vecgada vakarā Brantam ienāca prātā jau gluži vienreizēja do- ma: pie joda kakus un vardeš! Tikai kurmjī spēš pārvarēt anti- fašistisko mūri, ko uzcelusi VDR...

Savervēja dažus vīreļus, kas janvārī sāka rakt tuneli zem pil- sētas dzelzceļa stīgas VDR piero- bežā. Divkājaino kurmjū mērķis bija izrakties cauri Volanka ielas stacijas rajonam un VDR teritori- jā demokrātikajā Berlīnē, kaut kādā pagrabā ierīkot «lūku» spie- giem un diversantiem.

Bet kurmjīem izgāja tāpat kā kakiem un vardēm: tunelis vēl ne- bija izrakts līdz galam, kad VDR varas orgāni to atklāja, aizbēra un izjauca Vilija Branta trešo, su- perģeniālo plānu.

Kurmjī ir pusakla radībiņa, kas gan naski ložņā pa tumšām apakš- zemes ejām, bet, tiklīdz nonāk dien- s gaismā, valrs nespēj lāgu orientēties.

Kurmjiem līdzīgi kļūst ne tikai Rietumbe-rlīnes, bet arī Bonnas varasvīri, kad viņu prātus apmūg- lo fanātisks naids pret VDR, pret vācu strādnieku un zemnieku val- sti.

Bonnas dižkurmjī sevišķi naigi sāka rosities Āfrikas un Āzijas jaunvalstīs, pūlēdamies turienes sabiedriskajām aprindām iegalvot, ka pastāvot tikai viena Vācija — Bonnas kanciera valsts, kurai, lūk, esot tiesības pārstāvēt pasaules arēnā visu «Vācemes dzīves tīp- pu» — Hitlera reitha 1937. gada robežās...

Taču Āzijas un Āfrikas tautas ir redzīgākas nekā Bonnas kurmjī. Šim tautām sāk izvēloties savs priekšstats gan par Rietumvāciju, gan par VDR, un tās redz, kura Vācija dedzīgi atbalsta tautu cīņu pret impertālismu un kura Vācija vienā rokāicina kreditu un

ieguldījumu klingēri, bet otrā cie- šī sagrābusi militarisma un jaun- koloniālisma pletni.

Cilēsīm divas Rietumvācijas avizes.

Lūk, ko raksta Minhenes avi- ze «Abendzeitung»:

«Kad VFR prezidents Libke viesojās Libērijā, kāds no šīs Āf- rikas zemes ministriem pienāca pie viņa un sasveicinoties jautāja: «Prezidenta kungs, kur tad jūsu bārda?» Vēlāk bezgala pārsteig- tais Libke dabuja zināt, ka Libē- rijas ministrs noturējis viņu par Valteru Ulbrichtu — VDR Valsts padomes priekšsēdētāju.»

Protams, Minhenes «Abendzei- tung» neuzdrošinājās secināt, ka Vācijas Demokrātikajai Republi- kai ir lielāka autoritāte jaunajā Āfrikā. Laikraksts izlūkās arī nē- manām, ka Libērijas ministrs bu- tu varējis šo jautājumu uzdot ti- šam, lai mazliet iedzeltu Bonnas varasvīru uzpūtību.

Otru gadījumu atstāsta kāda Rietumvācijas studentu avīze — Maincas «Nobis». Kāds Sulte, kas nesen apceļojis Tunisijā, sūkstās: «Rogas rūgta noskana, kad tuni- sieši ikreiz laipni jautā: «Vai jūs esat vācietis?» Es saku: «Jā.» Un jautātājs tūlīt pat papildina: «No VDR, protams.» Es enerģiski kra- tu galvu. Tunisietis izbrīnījies pa- blenž mani: «Jūs tiešām esat no Rietumvācijas? Kas to būtu domā- jis, jums taču ir tik miermīlīgs iz- skats...»

Adenauera sulainis Sulte ir sa- rūgtināts līdz sirds dziļumiem. «Mūžīgi,» raksta viņš, «tas pats maldīgais priekšstats — pieaugu- šiem, jauniešiem un pat bērniem. Te nelīdz nekāda skaidrošana... Un, ja nu gribas rast glābiņu un demonstrēt tunisiešiem kādu nule piesūtilu Rietumvācijas avīzi, tad tūlīn duras acis kārtējā Strausa runa, kurā viņš prasa «atombum- bas arī Vācijai». Neatīiek nekas cits, kā tikai aši salocīt lapu un mēģināt noslēpt to.»

Te nāk prātā eksperiments, ko Londonas universitātē izdarīja angļu zinātnieks Dr. Skeils. Viņš lika kādu cūku, kurai bija brūce mugurā, ar stipru gaisa strūklu pacelt virs guļas vietas. Ar sarež- gītas pneimatiskās ierīces palīdzī- bu Skeilam izdevās veselū stundu noturēt cūku karājamies uz «gaisa spilvena», un brūce sadzija.

Šim eksperimentam, protams, ir liela nozīme medicīnā. Bet kā nu iznāk politikā? Melnais vācu re- vanšisma kutlis pēc otrā pasaules kara bija ļoti vārgs un viņa miesa čūlām klāta... Bet drīz vien no aizokeāna sāka pūst siltākas vēs- mīņas, un kullis sāka atplaukt un pieņemties svarā. Tad dakteris Adenauers nolēma: jāceļ kullī prestižs par katru cenu! Melno spalvu nokrāsoja rozālinā krāsā, un dāsnī algoti veterīnāri sāka iedar- bināt propagandas sūkņus.

Treknais kullis no lepnī lidina- jas gaisā, bet efekts ir pavisam citāds, nekā cerēja eksperimenta rīkotāji: lagad lautas jau no lalle- nes saskata kullī ilknus, un sasle- jušies sari ļauj manīt savu melno pamatkrāsu — rozālinā bija tikai paši gali... F. GEDERTS

Kubas humors

Māte kopā ar Pepito azgājusi pie savas draudzenes, kas zēnu pa- clenā ar kūku. Pulšells laizīdamies to notiesā.

— Pepito, vai vēlies vēl otru? — laipni jautā dāma.

Pepito, ar vīnu acī šķīlēdam uz saldumiem, clientgi atbild:

— Paldies!

Tad mājas māte saka mazā šķelmja mātēl:

— Liekas, bērns cieš apēfites trūkuma dēļ.

— Nekā tamldzīga, senjora. — atbild Pepito. — Es ciešu labas audzināšanas dēļ.

*

Kāda senjora lerodas reģistrēt savu jaunpiedzimušo dēlu. Biroja lerēdnis jautā viņai, kāds ir jaunā pilsoņa vārds un uzvārds. Māte atbild:

— Viņu sauc Hosē Marīa Mendimendi Jan Lopess.

Ierēdnis piezīmē:

— Ah! Saprota, Bērna tēvs ir baski.

— Nē, senjor, — atbild mazulā māte. — Viņš ir kurpnleks.

*

Kāda senjorita, kas sevi iedomājusies par nākamo kinozvaigzni, uztle savai draudzenei šādu noslēpumu:

— Ja es mazākais sešas reizes dienā nemaiņu tērpus, es nejutos lahi.

— O! — viņai atbild draudzene. — Man ir krustmeltiņa, kas tos maiņa vismaz desmit reizes dienā... Un viņai vēl ir tikai trīs mē- neši!

Sachse

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Holivudā (ASV) darbojas asprātību bibliotēka, kur scenāriju rakstnieki un interesenti var papildināt savu asprātību krājumu. Par bibliotēkas lietošanu jāmaksā 45 dolāri stundā.

*

Spānijā publicēts jauns reklaments priesteriem. Šis reklaments aizliedz baznīcas garīdzniekiem apmeklēt teātrus, kino, restorānus, vest ar motociklu sievietes, apmeklēt futbola sacīkstes utt. Kā ziņo franču avīze «Liberation», sevišķi neapmierinātību kulta kalpu vidū ir izraisījis aizliegums apmeklēt vēru ciņas.

*

Vatikāna nedēļas laikraksts «Osservatore della Domenica» nesen publicēja statistikas ziņas par lamu vārdu lietošanas apjomu Itālijas iedzīvotāju vidū. Raksta autors — garīdznieks Redžinaldo Francisko — apgalvo, ka lamu vārdus lietojot vismaz 40% visu pieaugušo Itālijas vīriešu, 10% sieviešu un 30% jauniešu.

Lāstu stiprums esot atkarīgs no ģeogrāfiskās vietas, kā arī spēcīgo vārdu lietotāju vecuma

un profesijas. Piemēram, Sicīlijā — pēc garīdznieka novērojumiem — lādētles sāk 15 gadu vecumā, bet Toskānā to dara jau 8 gadus veci zēni.

Arī lāstu saturs dažādās provincēs esot dažāds. Tā Piemontas iedzīvotāji savus lāstus mēdz adresēt dievam un dievmātei, turpretim sicīļiešiem labāk patīk pieminēt Kristu un svētos.

*

Japānas galvaspilsētā Tokijā katru dienu redzama neparasta aina: Suzuki kundze iziet pastaigā ar saiti piesietu qaill. Kad reportieris painteresējās, kāpēc viņa izvēlējusies qailli nevis suni, viņa atbildēja:

— Gaills neapstājas pie katra koka un laternas staba.

*

Nujorkas iedzīvotājam Bīlam Džonsonam piesprieda 3 gadus cietumsoda par — kā teikts tiesas spriedumā — «pasta pakalpojumu jaunprātīgu izmantošanu». Kāds tad bija mistēra

Džonsona pārkāpums? Izrādījās, ka šis džentlmenis plesūtījis daudzām personām vēstules, ko parakstījis ar Hitlera vārdu. Savās vēstulēs viņš lūdzis aizdot naudu, svēti solidamies atdot to simtkārtīgi, kad atgūšot varu.

Vislielāko izbrīnu izraisa fakts, ka Džonsona pūlīņi nepalika bez rezultātiem. Atrodās cilvēki, kas aizdeva naudu «fireram». To vidū arī kāds demobilizēts ASV armijas virsnieks, kas aizdevis «Hitleram» 4000 dolāru.

*

Rietumvācijā pēdējā laikā bija izjūtams liels viena feņiņa monētu trūkums. Finanšu ekspertu liķu laiku nevarēja šo parādību izskaidrot. Galu galā noskaidrojās, ka vainīgi ir amerikāņu karavīri un tūristi, kas cenšas izvest no VFR pēc iespējas lielāku viena feņiņa monētu skaitu, jo to svārs un lielumus pilnīgi saskan ar ASV desmitcentu monētām. Tādējādi ar vācu feņiņu var iedarbināt visus automātus, kas domāti desmitcentu monētām.

Bizness paliek bizness.

VFR kara ministrs Štrauss paziņojis, ka Bundesvērs varētu saņemt no Francijas atombumbu.

Atomgalviņa

K. Forstera zīm. no žurn. «Špiliks», Polija

Kāpēc ēzeli par tiepšu un par muļķi sauc

Ēzeli zvēru saimē dzīvo jau kopš seniem laikiem. Dzīvo satīgi, pāri nevienam nedara. Agrāk to godāja un cienāja ne vien zvēri, bet arī cilvēki. Ēzeliša gudrību, kas palīdzējis zvēriem pievarēt laupītājus, cildināja pat ievērojami pasaku rakstītāji. Savas padevēģās dabas un pieticības dēļ garais ēzelišs bija labākais un uzticīgākais draugs arī slavenajam Hodžam Nasredīnam no Buhāras. Viss būtu labi, un ēzelišs dzīvotu mierīgi vēl šobaldien, ja... Taču, kā saka, nelai me nenāk brēkdama.

Kādu dienu Amerikā pie valdības stūres nāca demokrātu partija, tā pati, kas par savu simbolu izvēlējusies nabaga garauši. Ar to tad arī sākās...

Demokrāti sadomāja iebrukt un sakurnāt pirti Kubā. Sakurnāt jau sakura, taču sutu un pērienu dabūja paši. Cits šādu mācību noteikti būtu ievērojis un sācis ar skaidru prātu apdomāt, ko dara. Bet kur nu demokrāti! Viņu ieteikumi un muļķības nebija gala. Nakamo reizi tiem iegrībējās iz-

darīt valsts apvērsumu Brazīlijā un Ekvadorā. Un atkal nekās neiznāca. Nelīdzēja arī dolārs, ar kuru viņi abās Puntadelestes apspriedēs centās iekārdināt pārējos latīņamerikāņus, lai tie vienotā frontē nostātos pret Kubu.

Tikpat ieteicīgi demokrāti ir arī Rietumbeļinē. Rīko kara spēka manevrus, teic dedzīgas, izaicinošas runas, cerēdami ar tām kādu iebedēt. Viņu kara lietu ministrs Maknamara pat iedrošinājās apgalvot, ka viņi, ASV demokrāti, esot spējīgi iznīcināt Padomju Savienībā jebkuru izraudzītu objektu. Tad nu gan visā pasaulē sāka skaļi smiet. Jo kurš gan nezināja, ka amerikāņu raketēm vēl arvien bija ļoti grūti atrauties no Zemes.

Cilvēki smeļ par amerikāņu demokrātiem, dēvēdami tos par muļķiem un tiepšām, bet reizē pēc viņu partijas simbola — arī par ēzeļiem, lai gan nabaga garaušis šādu negodu nav pelnījis. Patiešām nav!

H. PRIEDITIS

Pa «Dadža» pēdām

Pagājušā gada pēdējā numurā «Dadžis» labas apetītes vēlējumus sutīja tiem nelaimīgajiem smiltiešiem, kuri, neskatoties uz smirdoņu, tumer bija spiesti iet pusdienot 1. ēdnīcā. Viņu hēdam līdzi ņēmot, Valkas rajona izpildu komitejas priekšsēdētājs b. Bogdanovs

mums ziņo, ka par trūkumiem darbā Smiltene ēdnīcas direktore atbīvota. Jaunpieņemtajai direktorei uzdots novērst tās nebūšanas, ko viņa mantojusi no priekšgājējas, un turpmāk stingri raudzīties, lai ēdnīcā vienmēr būtu vajadzīgā kārtība.

ĀRZEMJU HUMORS

Vecais čempions.

(Via Nueve), Itālija

Bez vārdiem.

(Punch), Anglija

Zobenriņoja brokastis.

(Shankar's Weekly), Indija

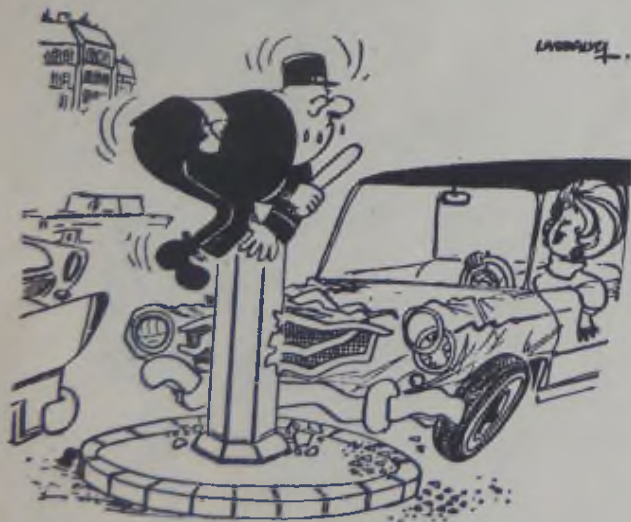
Bez vārdiem.

(Illustration), Šveice

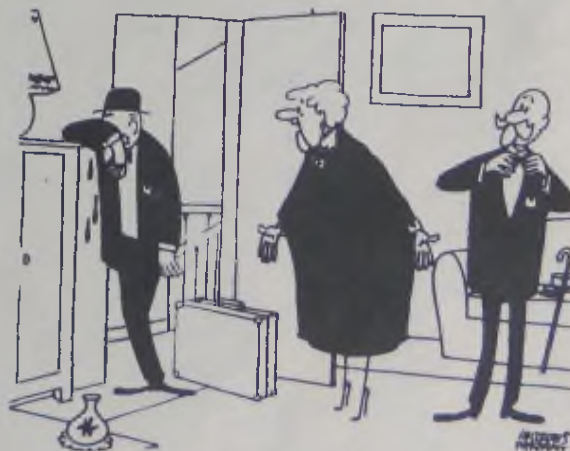
— Mums vajadzīgs viens džentlmenis!

(Szpilki), Polija

— Atzīstieties, jūs nobijaties!

(L'Espresso), Francija

— Milu tikai tevi, tu greizsirdīgais! Viņš taču ir tikai vecs darbabiedrs!

(Szpilki), Polija

Журнал
«ДАДЗИС»
на латышском
языке
Nr. 5. (125) 1962

Redakcijas kolēģija: I. Palkova (redaktors), Pēteris Eteris, Z. Grīva, Z. Haskins, J. Karnītis, R. Kovnats, J. Kipers, V. Mihailovs (red., vietn.), E. Rusmanis, V. Valdmāns. Tehn. red. L. Šmate. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālrunī: redaktoram 23983, sekretāram 20761, līdzstrādniekiem 21828, 25270, māksliniekiem 25370. Iespiests Latvijas PSR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Salikts f. tipogrāfijā «Cīņa» Rīgā, Blaumana ielā 38/40. Parakstīts iespiešanai 1962. gada 26. februārī. JT 00668. Pasūt. Nr. 5052. Papīrs 72x108/8. 1 pap. loksne, 2,74 uzsk. iespiedl. Metlens 60.000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

ASV atredzīti patvarumu kara noziedznieki.
Fokla.

— STRATĒGISKUS MATERIĀLUS MĒS NO SAVAS ZEMES NEIZLAIŽAM!

Ē. O'Leary